

Anstalten tegnede Forsikringer ere bestandig befriede for alle ordentlige og overordentlige Skatter og Afgifter til Statskassen, saavel i Freds- som i Krigstid." Nu skal jeg indrømme, at denne Bestemmelse trods sit Udtryk „for bestandig befriede“ vel alligevel som andre bestaaende Love kan ændres ved en ny Lov, men jeg mener dog, at denne Bestemmelse gør det yderligere betænkeligt her at medtage Statsanstalten. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at der jo allerede foreligger en Række Afgørelser i denne Sag, idet den skandinaviske Kommission, hvori der sad to Embedsmænd fra Statsanstalten, har foreslaaet det, en tidligere Indenrigsminister, formentlig i Overensstemmelse med Statsanstaltens nærmeste foresatte, Finansministeren, har fremsat Lovforslag herom, og dette høje Tings hele Udvalg har nu ligeledes foreslaaet det. Men i alt Fald foreløbig maa jeg forbeholde mig alt videre ved den fortsatte Behandling af denne Sag. Jeg ser ikke, det kan begrundes, at Statsanstalten, der i øvrigt staa ganske uden for Loven, her forpligtes til at skulle deltage i Udgifterne. — Ganske i Forbigaaende skal jeg dernæst erindre om, at naar jeg udelod denne Bestemmelse i Lovforslaget, var det ogsaa for at vise Imødekommen over for de private Selskaber, idet disse i deres Henvendelse her til Tinget, der jo i øvrigt gik imod Lovforslaget paa væsentlige Punkter, udtalte Ønsket om, at Statsanstalten ikke maatte forpligtes til at deltage i disse Udgifter, men at det blev forbeholdt de Selskaber, der staa under Loven, de private Selskaber, at betale dem. Ogsaa dette var et Motiv for mig, men ganske vist ikke det væsentligste, til at jeg udelod i Lovforslaget Bestemmelsen om, at Statsanstalten skulde deltage i Udgifterne.

Endnu er der et Punkt tilbage, over for hvilket jeg ogsaa staa betænkelig. Det er Spørgsmaalet om den foreslaaede Gage for den ny kongelige Embedsmand, som foreslaas i dette Lovforslag, nemlig Formanden for Forsikringsraadet. Udvalget har foreslaaet hans Gage sat til 8,000 Kr., stigende til 10,000 Kr. I det første Forslag, der blev fremsat om Livsforsikringsvirksomhed, i Samlingen 1899—1900, var Gagen foreslaaet til 6,000 Kr., stigende hvert femte Aar med 600 Kr. til 7,800 Kr. Men allerede den Gang foreslog Landstingsudvalget at sætte Gagen op til 8,000 Kr., stigende til 10,000 Kr. Jeg havde Betænkelse ved at foreslaa ogsaa den førstnævnte Gage og satte den derfor

noget ned. Der blev om dette Punkt af Indenrigsministeriet konfereret med Finansministeriet, der udtalte i sin Svarskrivelse, at det skønnede ikke rettere, end at der for det Arbejde, der vilde komme til at paahvile den paagældende Embedsmand, højst kan ydes det samme Beløb, som ifølge Lov om Spare- og Laanekasser er tillagt Sparekasseinspektøren. Denne Betragtning kunde jeg dog ikke dele. Jeg fandt, at den Løn, der kan være passende for Sparekasseinspektøren, ikke kan være passende for den Embedsmand, hvorom der her er Tale. Jeg foreslog derfor en højere Løn, nemlig den samme Løn, som er fastsat for Chefen for Statens statistiske Bureau, idet jeg fandt, disse Embeder maatte kunne betragtes som nogenlunde sideordnede. Nu henvises der ganske vist i Betænkningen til, at en Mand, der kunde egne sig her, og som man kunde ønske til denne Virksomhed, vilde som Direktør for et privat Livsforsikringselskab sikkert kunne opnaa en Gage som her foreslaaet af 10,000 Kr. Men jeg ser ikke, at vi ved Fastsættelsen af Lønninger for Statens Embedsmænd altid kunne gaa efter, hvad vedkommende mulig vilde kunne opnaa i Indtægt i privat Tjeneste eller Virksomhed. Man vilde, naar man tog det Hensyn, f. Eks. ikke kunne fastsætte en Amtmands Gage, saaledes som den er, fra 5,200 Kr. til 7,200 Kr. Man vilde altid kunne henvise til, at en Mand med de Egenskaber, som kræves for at opnaa Udnævnelse som Amtmand, vilde, hvis han valgte Sagførerervejen, temmelig sikkert i en langt yngre Alder end den, hvori han kan opnaa at blive Amtmand, allerede kunne opnaa en Indtægt som den, Embedet byder ham, og han vilde have megen Chance for efterhaanden at opnaa en væsentlig større Aarsindtægt. Jeg mener derfor, at man med Hensyn til Fastsættelse af Lønningen for ny Embeder, maa gaa efter det sædvanlige, efter hvad Lønnen er i nogenlunde tilsvarende Embeder. Naar der nu her for denne Embedsmand foreslaas en Lønning fra 8,000 stigende til 10,000 Kr., skal jeg erindre om, at Kjøbenhavns Overpræsident har en Løn af fra 6,400 til 7,600 Kr., Amtmændene har jeg nævnt, Højesteretsassessorerne have en Løn af 6—8,000 Kr., Justitiarius i Overretten 6—7,200 Kr. Den Lønning, der foreslaaes for denne Embedsmand, er noget ret enestaaende for Statens Embedsmænd; kun Justitiarius i Højesteret er ligeledes lønnet med 10,000 Kr., ligesom — for at nævne Embeder uden for Statens — de kjøbenhavnske Borgmestre